

Marie Kšajtová

ZUZANKA V DALEKOŠIROKU

Ilustroval Juraj Martiška

ALBATROS

Zuzanka v Dalekoširoku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Kšajtová
Zuzanka v Dalekoširoku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

OBSAH

Pozdní odpoledne, kdy všechno začalo____ 7

Nebylo, jak bylo. Ale co bylo?____ 13

Na Planetce zapomenutých panenek____ 19

Co napadlo Zuzanku____ 24

Na Planetce osamělých ponožek a ztracených rukavic____ 28

Zuzančina rada____ 33

Na Planetce ulétlých nafukovacích balonků____ 37

Balonky v nebezpečí____ 41

A vtom se to stalo!____ 47

Nečekané setkání____ 50

Co se zatím dole na Zemi přihodilo!____ 55

Konečně na Planetce Knoflík____ 60

Příběh Plukovnického knoflíku____ 64

Nevěstin knoflíček____ 66

Nitěný knoflík____ 68

Knoflík kuchřův____ 69

Manžetový knoflík____ 71

Vyprávění největšího knoflíku____ 73

Knoflík, který se styděl____ 74

O důležitosti knoflíků____ 75

Konečně doma____ 78

Dědův knoflík____ 80

Hvězdné nebe nad námi____ 83

Marie Kšajtová

ZUZANKA V DALEKOŠIROKU

Ilustroval Juraj Martiška

ALBATROS

Pro Nelu a pro Verunku

Pozdní odpoledne, kdy všechno začalo

„Nepůjdu za Kačenkou, ne, ne a ne,“ zamračila se Zuzanka. „Když si hrajeme, chce být vždycky princezna. Ale vypadá jako soudek od okurek, co stojí v komoře naší babičky,“ pohodila hlavou.

Zuzanka je často jen Kačenčinou kuchařkou. Princezna dup, už chce řízek, dup, už chce bábovku. Zuzanka jí všechno musí přinést až pod nos. Kačka chodí ještě do školky, a už poroučí a je lakomá.

Zrovna včera nechtěla Zuzce půjčit medvěda Čurdu. Až vyrostu, budu mít krámek, budu prodávat karamely a bonbony, co foukají do nosu. A všechny sama sním, říkala a hladila si kulaté bříško. Čurdu přitom nedala z ruky.

„Ven nemůžu, je zima a moc chumelí. Než maminka přijde, mohla bych si hrát s panenkou Barborou, nebo si prohlížet obrázky v nové knížce. Ale až potom, teď se mi nechce,“ vzdychla Zuzanka.

Šla k oknu, dýchla na sklo, až se zamlžilo. Nakreslila na něj sněhuláka s bruslemi. Podívala se ven a uviděla chodník plný lidí.

„Tohle je zima s velkým bambulemi na čepicích. Nosí je holky,

paní i babičky, letos si hrají na Kašpárky,“ usmála se a hledala mezi bambulatými čepicemi jednu modrou, kterou nosí maminka.

Ale ta na ulici nebyla.

„Říkejte si, co chcete, čekání na mámu je někdy otrava,“ šeptala Zuzanka do ticha pokoje.

Jak tak očima bloudila po obrazech na stěně, aniž by viděla, co na nich je, vykulil se zpod postele kovový, kdysi snad pozlacený knoflík. Překulil se kolem stoličky, na které seděla, a zastavil se u právě Zuzančiny nohy.

„Tjóó, co všechno se pod mojí postelí nenajde!“ podivila se Zuzanka, ale hned nato jí údivem klesla brada.

„Dobrý den, Zúzo,“ pozdravil ji Knoflík.

Jakmile promluvil, proměnil se v panáčka s kulatou hlavou, s kulatýma očima i s nosem jako knoflík. Vlasy mu trčely jako nitě z právě utrženého knoflíku.

„No tohle! Ty mě znáš?“ vyhrkla Zuzanka.

„Bydlím přece pod tvou postelí. A jmenuji se Knoflík. Ale obyčejný nejsem. Mluvím i chodím. Jestli chceš, vezmu tě na výlet. Pojedeme spolu do Dalekoširoka. Tam se někdo jen tak nedostane,“ rozpovídal se Knoflík.

„To by mohl říct každéj,“ ušklíbla se Zuzanka.

„Každý ne, ale já ano,“ stál na svém knoflíkový panáček. „Se mnou uvidíš hvězdy a planety,“ sliboval. „Vypadají v noci na nebi jako třpytivé knoflíky, jako my. Ale jsou to, pane, ohromné světy! Je

to největší možné Dalekoširoko. Ani si ho neumíš představit! Vesmírné Dalekoširoko je tak velikánské, tak rozlehlé, že nemá začátek ani konec,“ brebentil Knoflík a rozpráhl ruce, jak nejvíc dokázal.

„Nelži, všechno má přece začátek a konec, knoflíkáři. I každá knížka, i každá ulice,“ nedala se Zuzanka a zatvářila se, jako kdyby jí někdo strčil za tričko chrousta.

„V nebeské Mléčné dráze jsou miliardy hvězd, které ani nejlepší matematik nespočítá. A já se zrovna chystám na naši Planetku Knoflík,“ lákal panák.

„Tsss, Planetka Knoflík! Blázníš, kulaťáku? Spadl jsi snad ze šicího stroje rovnou na kebuli! Ty se ale umíš vytahovat! A kudy se tam chodí?“ vyzvídala Zuzanka. „To se musí asi vylézt na vysokánský kopec nebo na rozhlednu.“

„Tam se nechodí, ani neleze. Tam se létá!“ překulil se Knoflík k její levé noze.

„Vytahuješ se jako Vášová z naší třídy. To se ví možná i v tom tvém Dalekoširoku. To je zvláštní, místo dírek máš dvě oči! A odkdy mají knoflíky pusy i to ostatní? A dokonce dvě ruce i dvě nohy!“

„Se třemi bych si ani neuměl poradit. Víš, na každou otázku nemusíš hned dostat odpověď. Někdy se na ni, panečku, načekáš!“

Knoflíkový panáček Zuzanku překvapil. I když si už myslela dávno, že pod její postelí přebývají různé tajemné bytosti. Třeba malí kouzelníci. Někdy než usnula, zaslechla zvláštní zvuky. Jako kdyby se tam kouzelníci radovali, že se jim povedlo vykouzlit k večeři jahodové

knedlíky. Ráno pak ležela Zuzanka na podlaze, šťourala pod postelí smetákem, ale nezahlédla nikdy ani jednoho kouzelníčka.

Když jsou možná létající talíře, o kterých něco zaslechla, proč by nemohl existovat létající kouzelný knoflík, přemýšlela, zatímco ji panák nespustil z kulatých oček. Rozdíl bude jen ve velikosti. Jsou-li kouzelné prsteny, ubrousky, zrcátka, slánky, kouzelné babičky, lampičky, létající koberce, mluvící koně a kdo ví, co ještě, proč by nemohl být kouzelný létající knoflík.

„Planety a planetky v Dalekoširoku jsou kulaté jako my, knoflíky,“ pokračoval panáček. „Všechno kulaté je důležité. Viš, co je ještě kulaté?“

„Hele, nezkoušej mě! Nejsi paní učitelka!“ Hned však odpověděla na otázku nečekaného návštěvníka, aby si snad nemyslel, že neví, co je kulaté. „Třeba, třeba míč, skleněnky, bambule, kola u koloběžky i auta. Taky slunce, kolotoč a kolokolo mlýnský. A zeměkoule! Tu si ale neumím představit, když je rovná, a navíc jsou na ní kopce a moře, a asi se i točí. Vždyť by se to všechno vylilo a svalilo na jednu hromadu! A ještě Kačenka Lukasová je kulatá,“ sypala ze sebe Zuzanka.

„A my, knoflíky!“

„Ale ty nejsi z opravdového zlata, viď?“ usadila Zuzanka povídatého společníka.

„Vždyť se trochu třpytím, podívej! Byly doby, kdy jsem zářil víc,“ posmutněl knoflíkový panáček.

„To je toho! Maminka, když má dobrou náladu, tak se taky třpytí.“

„Vidiš, a není ze zlata,“ nedal se Knoflík vyvést z míry.

„To se pleteš. Táta jí někdy říká Ty naše zlatá maminko,“ tvrdila Zuzanka. „Ale co,“ pokrčila rameny, „stejně jsem nevěděla, co mám dělat. Co když maminka potkala paní Hovorkovou! Víš, to je ta, co vypadá trochu jako sysel. A pořád mluví a mluví a nepřestane, dokud se ti nepodaří utéct.“

Bez dlouhého rozmýšlení si Zuzanka užuž sedala na knoflík, v který se vmžiku panáček proměnil. Rovnou ho zasednu, pomyslela si, a bude konec těm jeho nesmyslům a výmyslům. Knoflíkový panák sklapne a bude po všem. Ale nebylo.

„Otevři, prosím, okno a nasedni,“ poručil.

Nebylo, jak bylo. Ale co bylo?

Jak Zuzanka dosedla, knoflík se rázem zvětšil. Ocitla se uprostřed kulaté plošiny a z té vypufla pára jako z hrnce na plotně.

„Drž se pevně, kdybys spadla, je s námi konec! Nejsem si jistý, že bych tě zachránil. Neumím všechno. Všechno neumí nikdo na světě. Říkám, drž se!“ křičel panáček.

Než se Zuzanka stačila vzpamatovat, vyletěli širokým oknem z pokoje.

Po chodníku Višňové ulice právě kráčela paní Zrzavá s těžkou nákupní taškou. Ta jí rázem vypadla z ruky a silný proud větru ji hodil přes plot blízké zahrady. Za taškou letěla přes plot i vyděšená paní.

„Lidi, kde jste kdo! Pomóóc, tornádo, hurikán!“ vykřikovala za plotem.

Ale nikde nikdo, nákup ležel nedaleko, a tak se paní Zrzavá pomalu vyhrabala ze závěje sama. Otřepala si sních, ohmatala si kolena, popadla tašku a opatrně přelezla zpátky na chodník. Zírala